

Vázlat a hegyen

*Süt még az őszi nap
meg-megborzol hegyen
tél előítélete: a szél.
Órák óta vagyok itt
s nem lukasórán, mert
egy sárkányrepülő —
megeredt aranytollhegy
íráshoz feszülő test,
ősi vágy és cél,
tetten ért pillanat
s nem gyűrt sugárvevő
völgykosárba dobott papírhegy
mi a föld lesz nem sokára;
s vajon az lesz-e
halálos készség?
Petőfi: világos beszéd,
Illyés: pusztába kiáltott szó,
Bartók: antenna-csodaszarvas.
És este, mint a mesében
Tv-albérlet-világ
szabadság és szerelem
felszarvazott Magyarország.*

Ki egy szóban

*Ébren tartani egy ígét
amiben a világ még
tetszés szerint álmodozhat*

*A csönd
bármilyen mély
nem a föld holtnyelve*

*Rámlegyint útszélen a fa
vidd az árnyam ostoba*

*Költő az
ki egy szóban
a világot lakja be
de szórakozottságában
azt az egy szót keresi*

Hanem ez a „Hisz”

*Arcomat, mielőtt
bármit elérhetnék,
a jövőnek adom, tudjon mivel
válaszolni a múlt.*

*Leszerel az álom,
fényesre dörzsölt
szempilla-szurony
minden határon,
tehát a vérengzés
így is úgy is el-
kerülhetetlen, dohogom
önmagányi ragyogással
jön az út hazafelé*

*— le a kalappal —
kikéri magának a hold,
kikéri magának a nap,
s magam is, ki végképp
világgá menni igyekszem.*

Hanem ez a „hisz” — Isten mentsen!

*S hány meg hány
visszaadott tudás,
folyó-méter könyvpolc
horgászsinór könyvjelző.*

*Van belátásom: nem lehetek
cinikus, bűnöm, lábaim
mérhetetlen kíváncsisága; por
felforrt aszfalt,
maga a csiganyálas
linzer-füves út.*

*S hogy lélegzetemnek
legyen elég hely,
tenyeremmel — kezdő mellűszó —
széttolom az összeragadt partot
és isten-isten
koccintanak rám a fák.*